

Kezdő ének: 318. dicséret 1. verse

Főének: 316. dicséret 1-7. versei

Igehirdetés előtti ének: 323. dicséret 5. verse

Textus: Lukács evangéliuma 2. rész 15b-17. verse: „Menjünk el Betlehembe, és nézzük meg azt, ami ott történt, amit az Úr tudtunkra adott. Elmentek tehát sietve, és megtalálták Máriát, Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket. Amikor meglátták őt, elmondták mindazt, amit erről a kisgyermekről az angyalok hirdettek.”

Kedves Testvéreim!

A pásztorok kedves karácsonyi szereplővé váltak az évszázadok során. Betlehemesek központi figurái, olyanok, akik a humortól sem riadnak vissza. Kicsit esetlenek, bizonytalanok, olyanok, akik nem igazán találják helyüket ebben az ünnepi történetben. Mégis, hogyha a bibliai eseménysort vesszük magunk elé, akkor azt látjuk, hogy egyáltalán nem esetlenek a pásztorok, sőt pontosan tudják, hogy mit akarnak.

Tudom, hogy ennek előzménye volt az angyalok megjelenése. Tudom, hogy mindent pontosan hírül adtak nekik. Mégis, ha most kimennénk valahova négyen, öten és fényességet látnánk, meg valamilyen hangot hallanánk, akkor nem azt gondolnánk-e, hogy megőrültünk? Nem az lenne bennünk, hogy csak a képzeletünk játszik velünk? Valószínűleg azon versenyeznénk, hogy miként tudjuk egymást lebeszélni arról, hogy megnézzük mi történt. Sőt, azt sem tartom kizártnak, hogy a kamerát keresnénk, hogy éppen nem akarnak-e átverni bennünket ezzel az egésszel. Akárhonnan nézem, mi nem indulnánk el, hiába lenne bármilyen egyértelmű Isten útmutatása. Nagyon egyszerűen úgy is mondhatnám, hogy nem hallanánk meg az üzenet mögött a Mindenhatót magát.

A pásztorok határozottsága abból fakadt, hogy pontosan tudták kitől érkeztek az angyalok. Azt akarták megnézni, hogy mit adott tudtukra az Úr. Nem a saját kivetítésüket keresték, nem azt, hogy mit akartak meghallani, hanem azt, amit Isten üzent. A pásztorok tehát Istenre figyelő emberek voltak.

A legelső, amit karácsony ünnepén eltanulhatunk, hogy nagyobb összhangban kell lennünk a Mindenhatóval. Másként nem tudunk ilyen teljesen értelmetlennek tűnő, semmilyen sorba be nem illő eseményt Istennek tulajdonítani. Amikor ugyanis a hit szemüvegén keresztül nézzük az életünket, akkor minden egészen másként fog kinézni. Akkor a fényes jelenség, ami mellett hang hallatszik nem hallucináció, hanem Isten üzenete. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy minden ilyen élmény isteni üzenet. Amikor betegség, szomorúság, gyász ér minket, akkor tudjuk, hogy ez sincsen Isten hatalmi körén kívül. Ettől még nem örülünk a nehézségeknek, csak tudjuk, hogy ezekben nem vagyunk egyedül. Amikor az életünk sokféle megpróbáltatással, feszültséggel tarkított, akkor tudjuk, hogy vannak események, amik a hitünket helyezik mérlegre, hogy elég erősen ragaszkodunk-e Istenhez. Ez még nem jelenti azt, hogy keresnünk kellene a megpróbáltatásokat, hogy edzésben legyen a hitünk. Látjuk, hogy még a hit szemüvegével együtt sem tudunk határozottan elindulni, hogy megnézzük mindazt, amit tudtunkra adott az Úr.

Ennek pedig egyetlen oka van. Bármennyire is szeretnénk, nincsen zavartalan, folyamatos kapcsolataink Istennel. Csak akkor értjük meg, hogy mit szeretne az életünkbe előremozdítani, hogyha az Ő hullámhosszán mozgunk és semmi zavaró tényező nincsen az életünkben. Egy példát hadd hozzak arra nézve, hogy értsük, miről van szó. Az autóban általában rádiót szoktam hallgatni. A rádióadó folyamatosan sugározza az adást. Van azonban olyan, hogy az ország bizonyos tájain mégsem tökéletes a vétel. Sőt egyes rádiókat csak bizonyos régiókban lehet hallgatni. Hiába sugároz az adás, ha nem vagyok a megfelelő helyen, a megfelelő régióban. Bármennyire is hihetetlennek tűnik, de ki tudom vonni magam Isten adása alól. Egyszerűen nem kapcsolódom rá. Nem keresem azt a közeget, ahol meghallhatom az üzenetét.

Sokan mondják azt, és nem a jelenlévők, hiszen itt vannak, hogy lehet egyedül is, otthon is, minden kötöttségek nélkül Istennel kapcsolatba kerülni. Természetesen ez a mondat így ebben a formában igaz. Csak nem teljes. Van ugyanis folytatása. Ha viszont a hitemmel egyedül maradok, ha a Mindenhatóval kapcsolatos gondolataimat csak én fogalmazom meg és nem hallom másokét, akkor elveszítem a kapcsolatot. Akkor lehet, hogy a lelki készülékem bekapcsol, de már más frekvencián, más hullámhosszon veszem az adásokat, nem pedig Istenén. Szükség van arra, hogy ezt a hullámhosszt újra és újra beállítsam és hozzáigazítsam Istenhez.

Viszont a pásztorok akkor sem hallották volna meg az üzenetet, hogyha bármi megzavarta volna őket. Tovább lépve a rádiós képpel: ahogyan a templomhoz bemegyünk, ott van a sorompó, amihez két beléptető egység tartozik. Amikor azok mellett elhaladok, akkor a rádióadás egy pillanatra megszakad. Nem engedik ezek a készülékek, hogy a rádióadás a készülékig eljusson.

Milyen sokszor tapasztalunk meg mi is ilyen pillanatnyi lélekzavarokat. Tudjuk, hogy hallanunk kellene, amit Isten mond, de nem halljuk meg. Ilyenkor aztán hozunk rossz döntéseket, ilyenkor a magatartásunk is félrecsúszik. Hiszen hallottuk a Szentírásból, hogy minden harag és kiabálás legyen távol tőlünk. Mégis előfordul, hogy kiabálunk a másikra, és haragszunk. Pedig tudjuk, hogy az nem Isten szerint való. Azzal is tisztában vagyunk, hogy imádkoznunk kell, hogy minél jobban meg kell ismernünk azt, ami Istentől van. Mégis előfordul, hogy az imádság és Bibliaolvasás nem fér bele az időnkbe. Sok minden más belefér, sok minden olyan is, ami nemcsak fölöslegesnek látszik, hanem tényleg az, ami pedig a lelkünk-ről szól, ami az üdvösségünkről szól, azzal nem foglalkozunk. Bezavar valami a lelkünkbe és nem jut el hozzánk mindaz, amit pedig tudtunkra adott az Úr. A pásztorok életében itt nem volt semmi zavar, ami miatt ne hallották volna meg Isten szavát.

Aztán a meghallást követte a cselekvés. Elmentek és meglátták Máriát, Józsefet és a kisgyermeket. Egy teljesen hétköznapi kép volt. Egy édesanya, egy édesapa és egy újszülött gyermek. Nincsen ebben semmi különös. Még akkor sem, hogyha tudták, hogy jászolban lesz az a kisgyermek. Szegény családoknál biztosan fordulhatott volna elő ilyen. Ám itt nem ez volt a lényeg. Tudták, hogy Isten üzent nekik, az üzenet maga rendkívüli volt, ám amikor meglátják azt, amiről üzent, akkor a hétköznapi eseményben is észreveszik az Üdvözítőt.

A másik nagyon fontos lelki dolog, amit eltanulhatunk a pásztoroktól, hogy a hétköznapiiban is meglátják Istent. Ez ugyanis a legfontosabb. Amikor a karácsonyi ünnep istentiszteletein túl is találkozunk Vele. Amikor az élet részeként is felfogható eseménysorban észrevesszük, hogy Isten segített és adott erőt.

Nagyon egyszerű eseményekre kell itt gondolnunk. Mostanában néhány lámpát kellett felszerelnem. Technikailag tisztában vagyok azzal, hogy mit hogyan kell összekötni, mire kell figyelni. Az áram egyszer sem rázott meg, sőt mindegyik lámpa működik is. Számomra ez az egészen hétköznapi esemény mégis azt mutatta meg, hogy Isten segített. Imádkoztam, hogy legyen ott velem, és Ő valóban ott is volt. Ugyanígy észreveszem Őt, amikor sikerül mindent egy napon elvégezni, amit elterveztem. Milyen óriási csoda, ha ezt elmondhatjuk. Pedig teljesen hétköznapi eseményekről beszélünk. Csak leveleket írtam, csak ügyeket intéztem, csak látogattam, nem volt semmi rendkívüli. Mégis észrevehetem benne Istent. Ha a pásztorok ott és akkor csak azt látják, ami a szemük előtt van, akkor semmiben nem jutottak volna előre. Azonban a hétköznapiiban is észrevették Istent.

Mi volt ennek az oka? Az, hogy összekapcsolták a rendkívüli Isteni üzenetet a hétköznapi eseménnyel. Eszükbe jutott, hogy amit látnak az ugyanaz, mint amit Isten előre megmondott nekik. Nem volt tehát szakadék az életükben Isten rendkívüli ereje és a hétköznapi megszokott eseményei között.

Erre azonban csak egyetlen módon van lehetőség. Úgy, hogyha folyamatosan tartjuk a kapcsolatot Istennel. Nyilvánvaló, hogy a pásztorok életébe nem csak úgy beütött a felismerés, hogy mindezt az Úr üzent nekünk. Tudták, hogy Kitől jön az üzenet. Lehet, hogy ők maguk is várták a Messiást. Nyilvánvalóan imádkoztak, amikor veszélyhelyzetbe kerültek. Nem ismeretlen, nem új az, amivel találkoznak. Beleillik az életükbe, beleillik a hitükbe. Tudták, hogy akit látnak, Ő az Üdvözítő, az Úr Krisztus a Dávid városában.

Mennyire jó lenne Kedves Testvéreim, ha nekünk is lenne olyan aktív kapcsolatunk Istennel, amiben nem okoz zavart semmi, amiben nincsen olyan, hogy hatókörön kívül kerülünk. Ajándékozzon meg minket a Mindenható ilyen pásztor-hittel: „hogy mi is az angyalokkal, Az egyszerű pásztorokkal Dicséretet mondhassunk. Régen várt Messiásunknak, A mi édes Jézusunknak – Dicsőség – kiálthassuk!” (népi ének)

Amen!

Záró ének: 327. dicséret mind a 4 verse